

Кели Линк

"Повечето ми приятели се
състоят от две трети вода"

разказ

Брой

1.1

Сборище на Трубадур

FOR
DUMMIES

Владимир Полеганов

Сред другите:

За последния роман
на Джо Уолтън

ревью

ВЕЩЕРЪТ

ревью

Ана Хелс

контраревю

Гост

Сборище на трубадури

год. I, брой 1
5 октомври 2011

Съдържание

Владимир Полеганов

[СРЕД ДРУГИТЕ: ЗА ПОСЛЕДНИЯ РОМАН НА ДЖО УОЛТЪН](#)

ревью

Ана Хелс

[ВЕЩЕРЪТ НА АНДЖЕЙ САПКОВСКИ](#)

ревью

Гост

[ВЕЩЕРЪТ НА АНДЖЕЙ САПКОВСКИ](#)

контраревю

Кели Линк

[ПОВЕЧЕТО МИ ПРИЯТЕЛИ СЕ СЪСТОЯТ ОТ ДВЕ ТРЕТИ ВОДА](#)

разказ

Информация

[КОЛКО ТРУБАДУРИ СА НУЖНИ ЗА ЗАВИВАНЕТО НА ЕДНА КРУШКА](#)

в броя участия

Сред другите: За последния роман на Джо Уолтън

от Владимир Полеганов

<http://ikosmos.blogspot.com/>

Последният роман на Джо Уолтън е разказ за фенове и феи. В *Among Others* Морвена, накратко Мор, момиче от Уелс през '70те, от малка вижда феи – създадения със странен, почти Гийермо-дел-Торовски вид, които ѝ се явяват, докато се разхожда и оглежда из гората или по хълмовете, но най-вече когато броди сред скелетите на стари фабрики и заводи. Тя не е единственият човек, който ги вижда. Нейната близначка – Моргана, накратко Мор, също знае за феите. Но сега сестра ѝ е мъртва, убита от кола в инцидент, който не е случаен и който е най-голямото доказателство за злите сили, които притежава майка им Лиз. Лиз е вещица. Може би. Рационалното око не би видяло в нея нещо по-различно от обикновена луда, но Мор знае, че това не е така. Година след смъртта на Моргана Морвена успява да се махне от майка си (с помощта на социалните служби) и отива да живее при баща си, който е напуснал Лиз преди години, неспособен да издържи на стихията на лудостта ѝ, и е отишъл да живее с трите си полусестри – богати, скучни стари моми. На новото място Мор започва да учи в скъпо частно училище и навлиза в света на фендъма.

Историята се движи по, грубо казано, четири нишки. И тъй като *Among Others* е написан като дневник, може да се каже, че това са четири различни дневника, вплетени умело в един.

Първи е Дневникът на една учебна година (приятелства, предателства, сексуалност, любовни трепети,

класиката/клишето в момичешките фикционални дневници за събуждащото се и желаещо тяло пред ужасения и любопитния поглед на интелекта);

Втори е Дневникът на новия дом (сближаване с отчуждения баща, сближаване с почти непознатия тия дядо, отношенията със странните лели, които може би имат магически способности);

Третият дневник е читателски. Без да поставям особена тежест на него за сметка на предишните два (защото всички, освен че не са толкова ярко разделени в самата книга, са много интересни), този ми беше най-любопитен. Това, което ми направи най-силно впечатление, беше образът на жанра, който ни се разкрива през очите на Мор. „Книжният“ път на Мор е в известна степен фендъмско клише: тя е от онези, които започват с Азимов и Кларк, но след това, разбрали, че фантастиката всъщност може и да е Литература, преминават към авторите от Новата вълна. Действието на романа се развива през 70-те, може би най-силните години на идеята за жанра-като-литература. Мор е очарована от Зелазни и Ле Гуин, а по-късно и обсебена от Дилейни (елемент от автобиографията на самата Уолтън, която пише, че като тийнейджър толкова е харесвала *Empire Star*, че е имала тениска с надпис “Free the LLL!”), чете Балард и Брънър и е едновременно шокирана и радостна, когато разбира, че Джеймс Типтри е жена. Първо с баща си, а после и с приятелите си от читателската група в местната

библиотека, Мор обсъжда „Създания от светлина и мрак“, „Свръхнова“ и „Тритон“. Интересното е, че сред книгите, които всички четат и обсъждат, почти липсват британски автори. Освен многократното споменаване на Брънър няма почти нищо от английската фантастика от онова време. Вероятно Мор не е чела Муркок, Олдис или Прийт, но е странно, че и никой друг, изглежда, не знае за тях. Фендъмската част на романа е поднесена внимателно и балансирано – не е едноизмерна и елементарна за феновете, нито е прекалено неясна и кодирана за евентуалните читатели отвън (романът има шанс за „литературна“ съдба). Същото е и с фантастичния елемент – феите.

Който е част от четвъртия дневник. Той може да бъде кръстен Дневникът на редица фантастични преживявания. Или Дневник на сблъсък с други светове. Би му отивало и заглавието Дневник на една лудост. Мор е неблагоприятен разказвач – през цялото време имаме само нейната история; няма обсъждане с други герои на важни събития от живота на Мор, за да чуем евентуалната друга гледна точка. Затова и фентъзи-моментите могат да бъдат четени както като истински, така и като резултати от травмата. Понякога книгата е странно лишена от усещане за чудо – особено в моменти като този, в който приятелят на Мор вижда феите за първи път. Това може на спъне „фантастичното“ четене. Още в началото на книгата Мор казва следното следното: мислехме си, че пейзажът около нас е фентъзи, а той се оказва научно-фантастичен. Липсата на усещането за чудо, този най-фантастичен похват, хвърля историята в друга посока – тази на емоционалната изравненост след тежка травма. Двусмислието на този „дневник“ е един от най-интересните и най-дразнеците ефекти на романа. То е засилено още повече от особения образ на феите. В описанието им усещам някаква откъснатост, която ги

правеше не просто различни и „приказни“, ами и неуловими за въображението (което може би говори за успеха на Уолтън в борбата с клишетата). Те нямат ясни език, тяло, мотиви. Съответно присъствието и действията им остават до известна степен отвъд всяко описание и обяснение: Искат ли наистина Мор в своя свят, или не? Помагат ли ѝ, или не? Добри ли са, или лоши? Винаги има нещо в образа им, в поведението им, което остава вън от обяснението. Това чудесно работи срещу читателската пасивност, което е голям комплимент за всеки фантастичен роман. Освен това силно задвижва фантастичния аспект на историята и съвсем деликатно – психологическия.

За тази книга май е най-лесно да се говори само с умиление. Умилението идва от това да четеш за човек, който е в началото на фенските си години като читател на фантастика, който постепенно открива пластове на жанра и населяващите ги автори, а след това и други в света на самия фендъм. Уолтън успява да докосне, много внимателно, точно тези преживявания и чрез тях да се впусне в големите теми за любовта, самотата, различността и разбира се, живота и смъртта. *Among Others* е роман за множеството светове, през които минава всеки човек от раждането си до момента на смъртта си, че даже и отвъд него. Одисеята не ни е предложена буквално и „пътеписно“, тя се усеща в почти всяка сцена от произведението на Уолтън. Понякога е чрез обсъждане на идеите във фантастичен роман, друг път чрез описание на индустриални или древни руини, в трети случай чрез емоционална реакция на героинята. В тази някак невидима „космическа“ опера е най-видимо майсторството на Уолтън – да държи във вечно напрежение четящия по отношение на това какъв свят обитават героите, какъв свят обитава книгата, какъв свят обитава самият читател.

Вещерът на Анджей Сапковски

от Ана Хелс

<http://annahells.wordpress.com/>

Това е може би единствената многотомна поредица от не-хамерикански писател, издадена в България, и сам по себе си този факт би трябвало да накара ценителите на не-класическото фентъзи да си строят крачетата от бързана да съберат книжлетата на Анджей. Но не бързайте чак толкова, има няколко достойни за споменаване особености на поредицата, които биха и реално са охладели ентузиазма на доста хора.

Историята е неконвенционална във всеки случай – главният герой е ренегат и мутант в средновековно изглеждащ фентъзи свят, ама от онези тъмните векове, изпълнени с разчленяване, изгаряне на клади, масово насилване на девойки, отравяне, посичане, разкъсване на части от подивели коне, канибализъм, чума, безсмислени битки и прочие прелестни чисто човешки дейности за масово забавление.

Светът е тъпкан и с чудовища, ама и най-гнусното от тях не може да стъпи на пръстчетата на средно-статистическа развилняла се тълпа, изпълнена с глад и ксенофобия. Магьосниците са комерсиални копелета със смущаващо силна мания за величие и прекомерно тщеславие, а принцесата в опасност се оказва доста интересна кик-ас бисексуална кифла.

Реалистичният фентъзи стил ми напомня на Хрониките на черния отряд, но разбира се, пообогатен със славянското равнодушие към жестокост и разпилени

чревца. Грубиянските подхвърляния и кървавите описания не са идеални за подрастващи индивиди, така че губим тази аудитория. Историите за Снежанка – предводител на шайка разбойници, за Малката русалка – като капризна шаврантия или за Красавица – оказала се доста по-зловеща от Звяра, са смятани от много читатели като извращения от класически произведения и съответно горещо неодобрявани. А уникалните ведри и шаренки корици на „Инфодар“, абсолютно не на място предвид съдържанието на поредицата, отказват и някои по-срамежливи читатели, особено с последната си цикламена (да, това е цвят циклама, не розово, за всички индивиди, които различават средно четири цвята с не-вещерските си оченца) корица, за която четох сърцераздирателни описания за тайно четене под сурдинка и обличане на книжката в старомодна вестникарска калъфчица, за да не се присмиват непознатите или познатите из градския транспорт. Това последното за мен е трагично-комична ситуация, защото говори доста лошо за зависимостта на младите хора от мнението на абсолютно непознати хора и срама им да демонстрират читателския си вкус пред определени познати среди. Все пак, признавам, решението за оформление на „Вещерът“ е малко странно – много повече биха му отивали тъмни корици тип „Черният отряд“, със зловещи чудовища и още по-плашещи герои в крайно наперени пози или

властни магьоснички, засечени с измъквачи се от перфектно оформените им ноктенца сини мълнии, разрушаващи рандъм количество селски колиби и озверели гадове от няколко биологични вида. Но каквото – такова, мен лично кориците ме радват и разсейват малко тягостното настроение, леещо се от осакатяващите приключения на Гералт от Ривия. Първите два сборника от поредицата са интересна прелюдия към основните романи, завързани по типично Борхесов начин един за друг и имащи своето макар и далечно отражение в главното повествование на историята за Вещера. Но така характерните за тях омаскаряване на класически приказни истории и легенди, черен хумор и почти непрекъснатото присъствие на Гералт под светлините на читателския прожектор чувствително намаляват в романната форма, отстъпвайки място на други похвати и идеи на Сапковски. Действието се насича на места твърде динамично, гледните точки се сменят непрекъснато, почти кинематографично, Гералт е винаги в окоето на урагана, макар и непряко в повечето време, като историята не се измества, а се развива с философски подход, разкриващ драматичната трансформация на уж безчовечната машина за убиване на чудовища в обичащ и обичан баща, ментор и партньор. За много читатели това е досаден обрат. Но не се отказвайте – за вас има тонове битки, военна логистика и планировка, политически интриги и много, наистина много и доста изобретателни мъчения в изключителен а ла Маркиз-дьо-Сад-стил. Да, книгите са предназначени за почитателите на дарк-фентъзито, ако същите могат да преглътнат равномерно изливаните скромни дози авторови размисли върху екология, политика, глобално затопляне, равенство и братство, ГМО и прочие реалистичен шит. Не, не е толкова много, че да дразни и разконцентрира в процеса на четенето, но оставя

лоши спомени в антиполитически и социално настроени индивиди като мен. Накратко – „Вещерът“ е доста противоречива поредица, която може да ви разочарова силно или изненада приятно, но и идея си нямам как. Може би това е признак на неоспоримо писателско майсторство. А може и да е просто доказателство за очевидната граничност на книгите като качества, отвъд фенцината към различното и любовта към разхвърчали се отрязани крайници. Доста личен избор, бих казала аз.

Вещерът на Анджей Сапковски

от Гост

<http://zory-angel.com/?author=4>

Представете си Централна Европа в края на XIII и началото на XIV век. Малко от вас могат, нали? Нищо, Сапковски сам смята, че там и тогава не е достатъчно интересно, затова е наблъскал и сериозни фрагменти от следващите 5-6 века, а и от някои минали. Всичко това е натикано в един чужд свят, пълен с чужди раси и митологични създания. Около последните, или по-точно около привършването им, се гради началото на поредицата. Хората колонизатори, дошли на тази земя преди хилядолетие, вече са се размножили и са заселили обширни територии. С това те нахлуват във, променят и/или унищожават средата на досегашните обитатели, а някои от тях са много опасни. Срещу елфите, джуджетата, хобитите и други подобни им разумни раси се използват различни комбинации от мир, търговия, секс и война, за да се води спокойно и дори съвместно съществуване. Неразумните видове обаче са опасни и често хората не знаят и/или не могат да се справят толкова лесно с тях. Ето къде е мястото на вещерите.

Преди столетия един магьосник създава процес, чрез който може да превърне деца в свръхбойци, които да пазят хората от чудовищата на нощта. Фактът, че го правят за пари, въобще не помага за интегрирането им в обществото. Различни, опасни, неразбираеми, а и искат пари. Една причина и три повода, за да бъдат мразени вещерите. С увеличаване на изчезващите хищни видове се увеличава и презрителното отношение към унищожителите им. Така общо взето изглежда светът на Гералт.

Самият Гералт е вещер от мрачно-мълчаливия тип.

Средно тежковъоръжен с меч и малко магия, в първите две книги от поредицата (сборниците „Последното желание“ и „Меч на съдбата“) той обикаля затънтените кътчета и със завидно умение унищожават зловредни твари и проклетия. Същевременно читателят не желае да бъде на негово място. От всяка страница, особено на „Последното желание“, лъха чувство за обреченост, за безвъзвратно отиващ си период от историята. Много от местата, където се развиват действията на разказите, са откъснати от света, изгубени в *нищото* и *никъдето*, а доста често и в *някогато*. Сладко-тягостната атмосфера се подсилва допълнително и от трагичната любов на Гералт с магьосницата Йенефер. Всичко това е един по мое мнение много добър микс от мрачни, но не и тягостни истории, обединени както композиционно, така и по дух. Разказите трошат клишета, притежават хумористична нотка и запазват екзотичния привкус на един недокрай опознат свят. Това е и всичко най-хубаво, което може да се каже за поредицата.

Още третата книга „Кръвта на елфите“ за мен беше началото на края. Авторската идея е ясна и е само една, като може да се обобщи в две прости изречения, три пункта и четири думи, но Сапковски го прави в пет книги, шест тома, седем не знам си какво си и така до няколко хиляди страници. Накратко: „Нещо приключва. Нещо започва.“ Приключва времето на старите разбирания и идеали, на тяхно място идват нови, а много хора още не са го разбрали. И въпреки цялата простота на замисъла всичко това е разтеглено до края на поредицата. Съчетан с едно грешно стратеги-

ческо решение на автора, този локум пада много под нивото на началните сборници.

Голямата грешка на Сапковски е, че той се опитва да представи застъпването на две епохи през всички възможни гледни точки. Поглед към цялата история или моменти от нея имат най-различни второстепенни, третостепенни и епизодични герои, като в списъка се включват: император, крале, благородници, шпиони, предатели, магьосници, войници, джуджета, писари, хора от бъдещето и всякаква друга папlach. Има най-различни интерлюдии, отклонения, обяснения, документи и свидетелства, цели страници разкази без абсолютно никакво значение за и без това липсващия сюжет. Хаосът от кинематографски описани фрагменти е пълен и залива читателя, който напразно чете и чете, за да намери няколко странички за Гералт. Повечето пъти – неуспешно. Това е още един от проблемите на романите в поредицата.

Практически историята няма главни герои. Официално, разбира се, Гералт и Цирила заемат най-много място, но те наистина само заемат място. Цири през цялото време се мотае ту тук, ту там като сексуална, адреналинова или политическа играчка на едни или други, чакайки момента, когато ще дойде Гералт. Вещерът от своя страна е запратен към нея, увличайки след себе си различни второстепенни и с нищо забележителни герои. По пътя си минава по допирателната на големите събития, но с едно леко изключение не играе никаква роля в тях. По този начин изведнъж се оказва, че главните действащи лица нито формират сюжета около себе си, нито взаимодействат със света, в който живеят, а са подмятани наляво и надясно от сили, на които не могат да противостоят. Така всъщност се оказва, че съдбите на Гералт и Цирила са само нишки в голямото пано и практически няма никаква смислена причина да им се обръща внимание.

След като приех, че хрониката на войната с нилфгардците е основната част на поредицата, заставах

пред нов въпрос: „А за какъв дявол изобщо бяха нужни първите две книги, които са абсолютно различни по дух със следващите?“ Подозирам, че Сапковски е започнал всичко с ясна идея как ще свърши, но след успеха е решил да добави още и още обем за радост на издателите и за мъка на феновете. Така или иначе, докато първите книги представят едно отиващо си средновековие, то следващите директно ни описват нещо, което страшно прилича на безбарутен, но устремен към съзряване капитализъм. Нещата се влошават още повече от тенденциозното представяне на събитията. Към края на поредицата един от героите ще заяви, че прогресът е като стадо прасета, което всеки обвинява, че яде лайна, но и всеки после яде от колбасите. Работата е там, че Сапковски не дава на читателя и едно карначе, ако мога така да се изразя. Книгите са пълни с насилие, ксенофобия, шовинизъм! национализъм!, концентрационни лагери и какво ли още не. Безсмисленото избиване на много второстепенни герои е още един щрих, който допълнително убива всякаква правдоподобност. Мога да продължа още дълго в същия дух, но ще се огранича до две обобщаващи думи: „излишество“ и „безсмислия“.

Този път няма да вадя цитати – няма смисъл. Сапковски се опитва да засегне страшно много теми, изпуска всичките либеници и последвалото мазало представя за литература. Не, благодаря!

Битки дал Анджей, но за всеки, който смята, че претупаните краища, събрани по неправдоподобен начин, кашата от всичко, безчетните необясними герои и групировки, които влизат и излизат от сюжета просто ей така, и останалите безумия не са препоръчителни елементи за уважаваща себе си книга, поредицата за Вещера ще си остане голямо разочарование.

Повечето ми приятели се състоят от две трети вода

от Кели Линк

<http://kellylink.com/>

„Добре, Джо. Както казвах, нашите марсианки ще бъдат руси, защото – нали разбираш – просто защото.“

– Рей Бредбъри, „Бетнобъркачката“

* * *

Ако бях руса, можех да се влюбя в Жак.

* * *

Преди няколко години Джак махна буквата Д от името си и стана Жак. Една сутрин, по време на закуска, ми се обади, за да ми го каже. Каза, че за закуска пържи бекон и че съквартирантите му ги няма. Каза, че се разхожда наоколо чисто гол. Може би говореше истината, не знам. Чувах как нещо пръска и съска и нищо чудно да беше бекон, или пък просто статичен шум в телефонната линия.

Жак си води дневник, където записва сънищата, в които прави любов със своята бивша приятелка Ники, която пък прилича на Санди Дънкан. Понастоящем Ники е омъжена за друг. В по-скорошните му сънища, твърди Жак, Ники има дървен крак. В реалния живот Санди Дънкан има стъклено око. Жак звъни, за да ми разкаже съня си.

Обажда се, за да ми разкаже, че е влюбен в жената от рекламата за кафе-машините „Браун“, онази с късата руса коса, също като на Ники, с мечтателните, леко раздалечени очи. Само от рекламата не може да реши дали жената има дървен крак, но гледа телевизия всяка вечер с надеждата, че отново ще я зърне.

Жак се обажда с първото изречение на разказ. Повечето ми приятели се състоят от две трети вода, казва той, а аз казвам, че не съм изненадана. Не, отвърща той, това е първото изречение. Има един роман от Филип К. Дик, отговарям аз, който започва по същия начин, но не съвсем, само че не мога да си спомня заглавието. Слушам го и едновременно с това почиствам хладилника на баща ми. Заглавието на романа от Филип К. Дик е *Изповедите на чудака*, казвам на Жак. Какъв роман? – отвърща той.

Жак твърди, че на прибиране от метрото проследил една жена до дома ѝ, по случайност. Твърди, че седял срещу нея в №1, посока центъра, и тя му се усмихнала. Това не е добра идея в Ню Йорк, когато във вагона на метрото няма никой друг, когато пътуваш по посока на центъра покрай 116-та улица, когато е един сутринта, дори когато си азиатец, не по-висок от нея, дори когато тя първа те е погледнала в очите, както твърди Жак, че постъпила тя. Във всеки случай той се усмихнал, а тя отвърнала поглед. Слязла на следващата спирка, 125-та, той – също. 125-та е неговата

спирка. Тя хвърлила поглед назад и щом го видяла, изражението ѝ се променило и закрачила по-бързо.

Руса ли беше? – питам небрежно. Не помня, отвърща Жак. Излезли на Бродуей, Жак малко зад нея, след което тя отново погледнала към него и пресякла на източния тротоар. Той останал на западния, за да не си помисли жената, че я следи. Вървяла бързо. Той се разтакавал. Била почти на пресечка пред него, когато забелязал, че пресякла на Ла Сал, към него, по посока Клермонт и Ривърсайд, където живее Жак, на петия етаж на една западна къща от червен пясъчник. Преди да напусна училище, живеел в тази сграда. Сега живее в гаража на баща си. Жената на Бродуей погледнала зад гърба си и видяла, че Жак продължава да я следи. Закрачила още по-бързо. А той започнал да ходи двойно по-бавно.

По времето, когато достигнал денонощния на ъгъла на Ривърсайд, вече не я виждал. Така че си купил половинка сладолед и тоалетна хартия. Тя била на касата пред него и тъкмо плащала за кутия обезмаслено мляко и препарат за миене на чинии. Когато го забелязала, си помислил, че тя ще каже нещо на касиера, но вместо това си прибрала рестото и излязла забързано от магазина.

Жак твърди, че осветлението на Клермонт винаги е малко слабо и мъждиво, а звуците са приглушени, сякаш улицата се намира под водата. Лете въздухът е по-тежък и по-тъмен от нощта, като вода по кожата ти. Отвърщам, че си спомням усещането. Той казва, че далече пред него жената премигвала под уличното осветление като електрическа крушка. Как така като електрическа крушка? – питам аз. Чувам, че вдига рамене. Премигваше, казва той. Нали се сещаш, като крушка? Твърди, че от време на време се обръщала да го погледне, след което отново отвърщала очи. Лицето ѝ било бледо. И премигвало.

В този момент, заявява той, вече не се чувствал не-ловко. Бил престанал да се тревожи. Имал усещането, че едва ли не се познавали. Като нищо можело и да е игра. Казва и че не се изненадал, когато тя спряла пред неговата сграда и си отключила, за да влезе. Затръшна вратата след себе си и останала зад нея известно време, вгледана гневно в него през стъклото. Изглеждаше точно като Ники, продължава той, от времето, когато Ники все още излизала с него, когато му се сърдела, че е закъснял или че не е разбрал правилно. Жената зад стъклото стояла с плътно стиснати устни и се взирала сърдито в Джак.

Той казва, че когато извадил ключовете от джоба си, тя се обърнала и побягнала нагоре по стълбите. Когато достигнала първата площадка, я изгубил от поглед. Влязъл вътре и взел асансьора до петия етаж. На етаж, докато излизал от асансьора, твърди той, жената тъкмо затваряла зад себе си вратата на апартамента точно срещу неговия. Чул как веригата се плъзга в улея на резето.

Живее точно срещу теб, произнасям аз. Той казва, че според него се е нанесла наскоро. Няма по-хубаво от това да опознаем новите си съседи, съгласявам се. В дъното на хладилника, зад спаружените моркови и бурканчетата с маринувани лукчета с хрян, намирам бутилка карамелен сос. Не съм го купувала аз, заявявам на Жак по телефона. Кой го е купил? Баща ми е диабетик. Знам, че баща ти е диабетик, отговаря той.

* * *

Познавам Жак от седем години. Ники е омъжена вече трети месец. Когато скъсах, той беше в Анкара на археологически разкопки, само дете не разбра, че тя е скъсала с него чак докато не се прибра в Ню Йорк. Обади му се, за да му каже, че е сгодена. Покани го на

сватбата, а няколко седмици по-късно оттегли поканата си. Мен също поканиха на сватбата, но вместо това заминах за Ню Йорк и прекарах съботата и неделята с Жак. Не спяхме заедно.

В събота вечерта, точно по времето, когато предполагаме, че Ники се жени, гледахме епизод от *Спасители на плажа*, в който актьорът Дейвид Хаселхоф замалко не се жени за красивата руса спасителка, но накрая не го прави, защото се налага да отиде да извади от водата някакви туристи, чието рибарско корабче се е запалило. След това гледахме *Принцесата булка*. Наливахме се със скоч, а аз повръщах в мивката на Жак, докато той стоеше пред вратата на банята и пееше песента, която беше написал по случай омъжването на Ники. Когато отказах да изляза от банята, ми пожела лека нощ през вратата.

Почистих мивката, измих си зъбите и отидох да поспя на буцестия сгъваем матрак. Сънувах, че съм на празненството на сватбата на Ники. В съня ми всички бяха руси – младоженецът, кумът, майката на булката, момиченцето, което носи цветята, всички изглеждаха като Санди Дънкан, с изключение на мен. На сутринта станах и откарах колата на баща ми обратно във Вирджиния, в гаража на баща ми, а Жак се хвана на работа във „ВидеоАрт“, където върши по нещо на непълнен работен ден, като видеоинструктажи за училища по красота, Войната в Залива и тем подобни. Най-вече се занимава с монтажа, но през една късна вечер разпознах ръцете му в телевизионна реклама, набиращи телефонен номер за поръчка на видеокалендар с екзотични красавици. Жени, не цветя. Замалко да си поръчам календара.

Не съм разговаряла с Ники още отпреди Жак да замине за Турция и тя да се сгоди.

* * *

Когато се преместих да живея в гаража на баща ми, започнах работа в текстилната фабрика, където той работи вече двайсет години. Отговарях на телефоните. Изслушвах вицовете за блондинки на мъжете. Отнасях у дома безплатни пакети с мъжко бельо. С баща ми се преструвахме, че не се познаваме. След известно време разполагах с всичкото мъжко бельо, от което се нуждаех. Знаех всички вицове наизуст. Казах на баща си, че ще си взема почивка от почивката, която си бях дала, само закратко. Че ще напиша книга. Мисля, че почувства облекчение.

* * *

Жак се обажда, за да попита как е баща ми. Баща ми обожава Жак. Кореспондират си два пъти годишно и в писмата баща ми му разказва как съм и с кого се срещам. Неговите писма обикновено са къси. Жак изпраща на баща ми статии на тема религия, насекоми и чужди страни, които е посещавал, за да изравя разни неща.

Двамата с баща ми не си приличат много, или поне аз така смятам, но изпитват симпатия един към друг. Жак е синът, когото баща ми никога не е имал, съпругът на дъщеря му, който никога няма да има.

Питам Жак дали не е виждал пак новата си съседка, онази русата, и настъпва кратко мълчание. Казва ми, да, виждал я е. Почукала на вратата му няколко дни по-късно, за да поиска назаем чаша захар. Колко оригинално, отвърщам, а той отговаря, че тя, изглежда, не го разпознала, така че не повдигнал въпроса. Твърди, че по негови наблюдения в сградата, където живее, процентът на русите жени е необичайно висок.

Да избягаме заедно в Лас Вегас, казвам аз, просто

така. Той пита защо Лас Вегас. Можем да се оженим, заявявам, а на следващия ден да се разведем. Винаги съм си мечтала за бивш съпруг, продължавам аз, баща ми ще бъде на върха на щастието. Той ми прави контрапредложение: можем да отидем в Ню Орлийнс и да не се оженим. Отбелязвам, че това вече сме го правили. Разсъждавам на глас дали да не опитаме нещо ново, но накрая решаваме той да дойде в Шарлътсвил през май. Тогава имам четене.

* * *

На баща ми би му харесало, ако се оженех за Жак, но не задължително в Лас Вегас.

* * *

Когато отидохме в Ню Орлийнс, стояхме будни цяла нощ във фоайето на хостела, за да играем на купи с едно момиче от Финландия. Всеки път, когато Жак си изтегляше купа, без значение дали някой друг печелеше точка, се пробваше за големия шлем. Мисля, че можехме да го направим, можехме да се влюбим в Ню Орлийнс, но не и пред момичето от Финландия, което беше русо.

Година по-късно Жак се натъкна на обява за пътешествие до Париж – билети на стойност деветдесет и девет долара, отиване и връщане. Тогава още бяхме в училище. Заминахме за Деня на Св. Валентин, защото това бе едно от изискванията на промоцията. Ники прекарваше семестъра в Шотландия. Изучаваше болестта Луда крава. В известен смисъл двамата не излизаха заедно, докато тя беше там, а и тя си беше там, така че аз отидох с Жак в Париж за Св. Валентин. Не е ли романтично, казах му, заминаваме за Париж на Св.

Валентин? Може да срещнем някой там, отговори Жак.

* * *

Излъгах. Не отидохме в Париж за Св. Валентин, макар че Жак наистина беше намерил обява за пътешествие до Париж и билетите наистина струваха деветдесет и девет долара отиване и връщане. Така и не заминахме и така и не ме покани, а и така или иначе Ники се прибра по-късно същия месец и двамата отново се събраха. Но бяхме ходили до Ню Орлийнс. Мисля, че това не си го измислям.

* * *

Осъзнавам, че има проблем с Лас Вегас, и проблемът е, че там има доста блондинки.

* * *

Вероятно се чудите защо ли живея в гаража на баща си. Баща ми вероятно се чуди същото. Фактът притеснява съседите му.

* * *

Джак се обажда, за да ми каже, че напуска работата във „ВидеоАрт“. Спечелил е финансиране, с което не само ще покрие остатъка от учебната година, но и ще може да си позволи да прекара още едно лято в Турция, за да копае разни неща. Казва, че като отишъл да си вземе последния чек, се случило нещо необичайно. В асансьора се оказал заедно със седем руси жени, и до една приличали на Санди Дънкан. Когато влязъл,

всичките престанали да разговарят и вътре настъпила такава тишина, че можел да ги чуе как дишат. Твърди, че дишали в пълен унисон. Казва, че гръдта на всяка от тях се повдигала едновременно с тези на останалите, сякаш участвали в нещо като синхронно дишане на Олимпиадата. Твърди, че ухаели великолепно – целият асансьор ухаел великолепно, – на сапунен препарат „Лимонено-свежа радост“. Той слязъл на тридесетия етаж, а всички те останали в асансьора, въпреки че бил в пряка телепатична връзка с тях и ги увещавал да слязат с него, че и седемте трябва да прекарат деня с него, че можели да отидат в зоологическата градина в Централ парк, че щяло да бъде великолепно.

Но нито една не слязла, макар да забелязал, че израженията им се изпълнили с копнеж. Така че си останал в коридора, вратата на асансьора се затворила и загледал цифрите, докато асансьорът най-сетне не спрял на четиридесет и петия етаж, най-последният. След като си взел чека, се качил до четиридесет и петия и това е най-странното, казва той.

Казва, че когато вратите на асансьора се отворили и излязъл, четиридесет и пети бил съвършено пуст. Навсякъде имало найлони, бормашины и кутии с боя, както и парчета гипсови профили, пръснати по пода, сякаш целият най-последен етаж бил в ремонт. Част от тавана го нямало, така че можел да види носещите греди и небето между тях. Вратите на всички офиси били отворени. Пообиколил наоколо, но твърди, че не видял никого, абсолютно никой. Тъй че къде били изчезнали жените? Може да са били от строителните работници, отвърщам аз. Не миришеха на строителни работници, казва той.

* * *

Ако аз кажа, че някои от приятелите ми се състоят

от две трети вода, е възможно да си дадете сметка, че някои от тях се състоят от повече, а други от по-малко от две трети вода, че може би някои от тях се състоят от две трети от нещо, което не е вода – например „Лимонено-свежа радост“. Когато казвам, че някои жени са руси, осъзнавате, че вероятно аз не съм. Вероятно не съм влюбена в Жак.

* * *

Живея в гаража на баща си от година и половина. Леглото ми е заобиколено от кутии с украса за коледни елхи (негови) и кутии с колежански учебници (мои). Преструваме се, че пиша роман. Не плащам наем. Романът ще бъде посветен на него. Засега съм завършила страницата с посвещението и първите три глави. Онова, което правя всъщност, е да се излежавам до късно, докато той не излезе за работа, след което изминавам трите мили до едодоларовия кинотеатър в центъра на града – същият, който навремето беше порно-кино, и до книжарницата за книги втора ръка, където чета булевардни любовни книжлета между рафтовете. Понякога отивам до кафенето, където, след няколко месеца, от мен се очаква да изнеса четене. Собственичката е позната на баща ми и не ми отказва кафе. Сядам до прозореца и пиша писма. Прибирам се у дома, приготвям вечерята на баща си и понякога пиша. Понякога гледам телевизия. Понякога излизам отново. Посещавам барове и играя бiliarд с мъже, които и на сън не бих отвела в къщата на баща ми. Вместо това понякога ги водя в гаража му. Подмамвам ги у дома с обещания за безплатно бельо.

Жак ми се обажда в три сутринта. Казва, че има страхотна идея за научнофантастичен разказ. Отвърщам, че не ми се слушат научнофантастични идеи в три сутринта. След което той казва, че в действи-

телност не е съвсем идея за разказ, че е самата истина. Случило се е с него и иска да го разкаже на някой, така че отговарям окей, разкажи ми.

Лежа в леглото и слушам Жак. В леглото до мен има мъж, с когото преди няколко часа съм се запознала в един бар. На пениса си има пиърсинг. Донякъде е разочарование. Не – че има пиърсинг на пениса, а самият пиърсинг. Малък пин. Не прилича на обеща. Представила съм си нещо по-бароково – огромна крещяща безвкусица на клипс, каквито носят бабите, – докато сме разговаряли за това в бара. Преди да правим секс, съм накарала мъжа в леглото ми да го свали, но след това отново го е сложил, защото иначе дупката ще се затвори. Изминали са само три седмици, откакто си е направил пиърсинга и идеята за секс вероятно не е била добра и за двама ни, въпреки че дори ушите ми не са пробити. Веднага съм го забелязала в бара. Седнал предпазливо, с раздалечени крака. Щом е станал, за да ми вземе една бира, е започнал да пристапва така, сякаш се учи да ходи.

Не мога да си спомня името му. Спи с отворена уста, обгърнал пениса си с ръце, за да го защити. Чаршафите са се усукали около глезените му. Не си спомням името му, но мисля, че започва с Д.

Изчакай една минутка, казвам на Жак. Развивам телефонния кабел доколкото мога, докато не се озовавам на алеята пред гаража на баща ми, и затварям внимателно вратата след себе си. Баща ми никога не се събужда, когато телефонът звъни посред нощ. Той твърди, че никога не се събужда. Мъжът в леглото ми, чието име вероятно започва с Д, или още спи, или се преструва на заспал. Под мен асфалтът е груб и влажен. Гола съм, казвам на Жак, прекалено е горещо за дрехи в леглото. Не, не си, отговаря той. Нося синьо-бяло долнище на пижама, но отново лъжа и му заявявам, че съм истински, в действителност, без дрехи. До-

кажи го, настоява той. Питам как се очаква от мен да докажа по телефона, че съм гола. Приеми думата ми, просто съм. Тогава аз също съм, казва ми той.

И така, каква е великата ти идея за научнофантастичен разказ? – интересувам се аз. Русите жени всъщност са извънземни, отвърща той. Всичките? Повечето. Твърди, че онези, които приличали на Санди Дънкан, определено били извънземни. Отговарям му, че не ми се струва чак толкова добра идея за разказ. Той отвърща, че не е идея за разказ, че е истината. Има доказателство. Разказва ми за жената, която живее в апартамента срещу неговия – онази, която прилича на Ники, която прилича на Санди Дънкан. Същата, която случайно е проследил от метрото до вкъщи.

Според Жак жената го поканила на по питие, защото преди време ѝ бил дал назаем чаша захар. Отговарям, че си спомням чашата захар. Според Жак се настанили на кушетката ѝ, която била дълбока и плюшена, и миришела на „Лимонено-свежа радост“, след което изпили по-голямата част от бутилка скоч. Поговорили за университета – тя казала, че учи втора година в бизнес-школата, имала лек акцент, продължава той. Била от Люксембург – след което го целунала. Така че той отвърнал на целувката ѝ за известно време, а после пъхнал ръка под ластика на полата ѝ. Казва, че първото, което му направило впечатление, било, че тя не носи бельо. А второто – че там долу била гладка като кукла Барби. Нямала вагина.

В този момент го прекъсвам, за да попитам какво точно има предвид с това. Жак отвърща, че има предвид онова, което казва, а то е, че нямала вагина. Казва, че кожата ѝ била необичайно топла, всъщност гореща. Посегнала надолу и внимателно отблъснала ръката му. По това време вече бил малко пиян и малко объркан, но все още не бил готов да загърби всяка надежда. Казва, че от последния път, когато бил спал с

жена, било изминало толкова време, че си помислил – може би не си спомнял съвсем точно кое къде е.

После продължава, че русата жена, чието име било или Кордилия, или Анамари (не помни кое от двете), свалила ципа на панталоните му, смъкнала боксерките му и поела пениса му в устата си. Отговарям му, че се радвам за него, но ми е по-интересно нова, което е казал по-рано, че не е имала вагина.

Казва, че е почти сигурен, че се възпроизвеждат чрез партеногенеза. Кой се възпроизвежда чрез партеногенеза? – питам аз. Извънземните, отвърща той, русите жени. Ето защо са толкова много. Ето защо си приличат като капки вода. Не ходят ли до тоалетната? – питам. Отговаря, че още не е разгадал тази част, но че вече е уверен, че Ники е извънземно, макар преди това да е била човек, по времето, когато двамата излизали. Сигурен ли си? – питам. Имаше вагина, твърди той.

Питам го защо тогава Ники се е омъжила, след като е извънземно. Камуфлаж, казва той. Отвърщам, че се надявам, че нейният годеник – имам предвид, съпруг – няма нищо против. Жак заявява, че Ню Йорк е пълен с руси жени, приличащи на Санди Дънкан, и че повечето от тях несъмнено са извънземни, че е някакъв вид нашествие. След като свършил в устата на Клоуи, или на Анамари – вероятно нито едно от двете не било истинското ѝ име, прибавя, – тя го уверила, че иска да се видят пак, и го изпратила до вратата. И какво ги интересуваш пък ти извънземните? – питам аз. Не знам, отговаря Жак и прекъсва.

Опитвам да се свържа отново с него, но е оставил слушалката вдигната. Така че се връщам вътре, събуждам мъжа в леглото си и го питам дали някога е правил любов с руса жена, и ако е – дали е забелязал нещо нередно с вагината ѝ. Той се интересува дали това не е някоя от онези шеги, а аз казвам, че не знам.

Решаваме да правим секс, но не върви, тъй че вместо това отварям една от кутиите с коледна украса на баща ми. Изваждам гирлянди и лампички, и декоративни стъклени плодове. Окачам плодовете по пръстите му и му нареждам да не мърда. Украсявам с гирляндите и лампичките ръцете и краката му и го включвам. Оплаква се малко, но му заявявам да пази тишина, или баща ми ще се събуди. Уверявам го, че изглежда красиво, светнал като коледна елха или летяща чиния. Слагам пениса му в устата си и си представям, че съм Кортни (или Анамари, или както там е името ѝ), че съм руса, че съм извънземно. Мъжът, чието име започва с Д, като че ли не го забелязва. Вече се унасям в сън, когато мъжът ми казва: мисля, че те обичам. Колко е часът? – питам аз. Мисля, че е най-добре да тръгваш, преди баща ми да се е събудил. Той отвърща, че още няма и пет. Баща ми става рано, отговарям аз.

Той сваля от себе си гирляндите, лампичките и декоративните плодове. Облича се, двамата се ръкуваме и го изпращам до страничната врата на гаража.

* * *

Няколко вица за за блондинки. Защо фабриката за „М&М“ уволнила блондинката? Защото постоянно изхвърляла W-тата. Защо блондинката се взираше в бутилката с портокалов сок? Защото на етикета пишело „концентрирано“. Блондинка и брюнетка работят в един и същи офис. Един ден брюнетката получава букет от рози. Страхотно, казва тя, явно това означава, че ще прекарам събота и неделя по гръб и с крака във въздуха. Защо, казва блондинката, нямаш ли ваза?

* * *

Така и не научавам името на мъжа в леглото ми, онзи с обещата на пениса. Вероятно така е най-добре. Четенето ми приближава и трябва да се концентрирам върху него. През цялата седмица оставям съобщения на телефонния секретар на Жак, но той не се обажда. В деня, когато трябва да отида на летището, за да го посрещна, в деня, преди четенето, което трябва изнеса, въпреки че не съм писала нищо ново в продължение на повече от година, Жак най-сетне звъни.

Казва, че съжالياва, но в крайна сметка няма да може да дойде до Вирджиния. Интересувам се защо. Отговаря ми, че се качил в един от автобусите „Кери“ на Гранд сентрал, и че до него седнала руса жена. Нека позная, казвам аз, жената нямаше вагина? Той отвърща, че няма идея дали е имала вагина, или не, че просто седнала до него и се зачела в любовно книжле от Катрин Куксън. Казвам, че никога не съм чела Катрин Куксън, но лъжа. Веднъж прочетох неин роман. Хрумва ми, че самото четене на Катрин Куксън би могло без съмнение да докаже, че жената е имала вагина или че е нямала, че блондинката в автобуса до Жак може да е била извънземно или обратното – безспорно човек, но не съм сигурна кое от двете. Наистина, биха могла да изградя защита и в двата случая.

Жак продължава, че същинският проблем възникнал, когато автобусът влязъл в терминала на Лагуардия, а той приближил пропускателния пункт. Жената на гишето била руса, както и всяка една жена на опашката след него, твърди той, когато се озърнал. Осъзнал, че бил на път да се уреди с едностранен билет за Сандидънканленд, че ако не се обърнал, за да се прибере право в Манхатън, щял да се озове на някоя планета, населена от руси жени с гладки като на кукли Барби чатали. Твърди, че Манхатън може и да страда

от известно нашествие на извънземни, но постепенно започва да свиква. Казва, че може да живее в апартамент, пълен с плъхове, и в сграда, пълна с жени без вагини. Поне за известно време било най-безопасният вариант.

Твърди, че когато се прибрал у дома, жената от апартамента на петия етаж наблюдавала през шпионката. Откъде си сигурен? – питам аз, а той отвърща, че я подушвал, застанала от другата страна на вратата. Целият коридор бил затоплен от начина, по който се взираше, и миришел на „Лимонено-свежа радост“. Казва ми и че съжالياва, задето не може да дойде във Вирджиния за четенето ми, но така стоят нещата. Продължава, че когато замине за Анкара това лято, може би няма да се върне. Там няма толкова много руси жени, казва той.

* * *

Когато изнасям четенето си, баща ми е там, там е и собственичката на кафенето, както и около трима души. Прочитам разказ, писан преди няколко години, за момче, което се научава да лети, но това не му донася щастие. После баща ми споменава, че определено имам странно въображение. Винаги така говори. Приятелката му добавя, че чета с хубав, ясен глас, че изговарям думите много добре. Отвърщам ѝ, че съм упражнявала изговарянето. Тя казва, че харесва цвета на косата ми.

* * *

Мисля да се обадя на Жак и да му съобщя, че възнамерявам да си боядисам косата. Мисля си да му кажа и че вероятно няма да стане нужда, че когато се съ-

буждам сутрин, на възглавницата си намирам руси косми. Ако му се обадя и му го съобщя, може би ще си измислям; може и да кажа истината. Преди да се свържа с него, ще изчакам, за да видя какво ще се случи. Седя в дневната на баща ми, на дивана, който мирише на „Лимонено-свежа радост“, и гледам телевизионна реклама, в която нечии ръце набират телефонния номер на видеокалендар с екзотични красавици. Ям карамелен сос направо от буркана. Очаквам телефонът да звънне.

превод от английски: Петър Тушков, 2011

Преводът ползва условията на договора:

Криейтив Комънс

[Признание-Некомерсиално-Споделяне на споделеното 2.5 България \(CC BY-NC-SA 2.5\)](#)

„Most of My Friends Are Two-Thirds Water“ може да бъде прочетен на английски заедно с още десет други разказа в сборника на Кели Линк:

[Stranger Things Happen](#)

Copyright © 2001 by [Kelly Link](#).

Колко трубадури са нужни за завиването на една крушка

В броя участваха:

Владимир Полеганов (armydreamer), <http://ikosmos.blogspot.com/>

Ана Хелс (annahells), <http://annahells.wordpress.com/>

Гост (Gost), <http://zory-angel.com/?author=4>

Кели Линк (Kelly Link), <http://kellylink.net/>

Като елементи за илюстрация на корицата са използвани:

classy dude от jonthor6 ([Jón Sigurðsson](http://www.flickr.com/photos/jonthor6/5548240797/))

@ <http://www.flickr.com/photos/jonthor6/5548240797/>

© 2011, Creative Commons Attribution 2.0 Generic (CC BY 2.0)

Макет и лого по: графичния дизайн на кориците на издателския франчайзинг [For Dummies](http://www.dummies.com/)
Броят на сп. „Сборище на трубадури“ се разпространява некомерсиално и не е обвързан с франчайзинга

Повече за известната поредица от наръчници *For Dummies* можете да научите:

От сайта на нейния официален издател: <http://http://www.dummies.com/>

От сайта на основния издател на поредицата за България: <http://http://www.alexsoft.net/>

Водещ редактор и оформление:

Петър Тушков, <http://eet-live.com/>

Сборище на трубадури © 2011

Този брой, освен ако не е указано изрично за отделните му части, ползва условията на договора

Криейтив Комънс

Признание-Некомерсиално-Без производни 2.5 България (CC BY-NC-ND 2.5)

Всички излизали досега броеве на списанието: <http://trubadurs.com/issues>

<http://trubadurs.com/>